

Sag C-208/20**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

14. maj 2020

Forelæggende ret:

Sofiyski rayonen sad (kredsdomstolen i Sofia, Bulgarien)

Afgørelse af:

14. maj 2020

Sagsøgere:

»Toplofikatsia Sofia« EAD

»ChEZ Elektro Bulgaria« AD

»Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia« EOOD

Hovedsagens genstand

Tre civilretlige retssager, hvori de respektive modparter endnu ikke kan få status som modpart i sagerne, eftersom det ikke er muligt at forkynde retslige dokumenter personligt for de sagsøgte, hvorved disses naboer eller slægtninge oplyser, at de bor i andre medlemsstater i Den Europæiske Union.

Genstand og retsgrundlag for forelæggelsen

Anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF vedrørende fortolkning af artikel 20, stk. 2, litra a), TEUF, artikel 1, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1206/2001 og artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012.

Præjudicielle spørgsmål

- 1 Skal artikel 20, stk. 2, litra a), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde sammenholdt med artikel 47, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder, princippet om forbud mod forskelsbehandling og

ækvivalensprincippet vedrørende processuelle foranstaltninger i nationale retssager samt artikel 1, [stk. 1,] litra a), i forordning (EF) nr. 1206/2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter for så vidt angår bevisoptagelse i sager om civile og kommercielle spørgsmål fortolkes således, at den nationale ret, ved hvilken en sag er anlagt, såfremt den nationale lovgivning, der gælder for denne ret, fastsætter, at retten skal indhente en officiel oplysning om sagsøgtes adresse i rettens egen stat, og det fastslås, at den pågældende sagsøgte opholder sig i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, er forpligtet til at indhente en oplysning om sagsøgtes adresse hos de kompetente myndigheder i den stat, hvor sagsøgte opholder sig?

- 2 Skal artikel 5, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område sammenholdt med princippet om, at den nationale ret skal sikre processuelle rettigheder med henblik på en effektiv beskyttelse af de rettigheder, der følger af EU-retten, fortolkes således, at den nationale ret i forbindelse med lokaliseringen af en skyldners sædvanlige opholdssted, som i henhold til den nationale lovgivning er en forudsætning for at gennemføre en ensidig formel procedure uden bevisoptagelse, såsom betalingspåkravsproceduren, er forpligtet til at fortolke enhver begrundet mistanke om, at skyldneren har sit sædvanlige opholdssted i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, som manglende retsgrundlag for at udstede et betalingspåbud henholdsvis som grundlag for, at betalingspåbuddet ikke får retskraft?
- 3 Skal artikel 5, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område sammenholdt med princippet om, at den nationale ret skal sikre processuelle rettigheder med henblik på en effektiv beskyttelse af de rettigheder, der følger af EU-retten, fortolkes således, at denne bestemmelse forpligter en national ret, som efter at have udstedt et betalingspåbud over for en bestemt skyldner har konstateret, at den pågældende skyldner sandsynligvis ikke har noget sædvanligt opholdssted i den stat, hvor retten er beliggende, og på den betingelse, at dette i henhold til national lovgivning udgør en hindring for udstedelsen af et betalingspåbud over for en sådan skyldner, til ex officio at ophæve det udstedte betalingspåbud, selv om der ikke findes en udtrykkelig lovbestemmelse desangående?
- 4 Såfremt det tredje spørgsmål besvares benægtende, skal de deri nævnte bestemmelser da fortolkes således, at de forpligter den nationale ret til at ophæve det udstedte betalingspåbud, når den har foretaget en efterprøvelse og med sikkerhed har konstateret, at skyldneren ikke har noget sædvanligt opholdssted i den stat, hvor den domstol, ved hvilken sagen er anlagt, er beliggende?

Den Europæiske Unions retsforskrifter og retspraksis

Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde: artikel 18 og artikel 20, stk. 2, litra a).

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder: artikel 47, stk. 2.

Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, artikel 60, stk. 1.

Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område: artikel 1, stk. 1, litra a).

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000: artikel 1, stk. 1 og 2.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område: artikel 5, stk. 1.

Domstolens dom af 16. december 1976, Rewe-Zentralfinanz, 33-76, EU:C:1976:188.

Domstolens dom af 19. december 2012, Alder, C-325/11, EU:C:2012:824.

Domstolens dom af 16. september 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603.

Domstolens kendelse af 28. april 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316.

Nationale retsforskrifter

Zakon za zadalzheniata i dogovorite (lov om forpligtelser og kontrakter): Artikel 68, litra a).

- 5 Grazhdanski protsesualen kodeks (civil retsplejelov): artikel 38, 40 og 41, artikel 42, stk. 1, artikel 43, artikel 44, stk. 1, artikel 45, artikel 46, stk. 1 og 2, artikel 47, stk. 1, 2, 3, 5, 6 og 7, artikel 48, 53 og 246, artikel 282, stk. 2, artikel 410, stk. 1, nr. 1, og artikel 410, stk. 2, artikel 411, artikel 413, stk. 1, artikel 414-416, 419 og 423.
- 6 Kodeks na mezhdunarodnoto chastno pravo (lov om international privatret): artikel 4, stk. 1, og artikel 48.

- 7 Zakon za grazhdanskata registratsia (lov om registrering af borgerne): artikel 90, stk. 1, artikel 93 og 94, artikel 96, stk. 1.

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

- 8 Ved den forelæggende ret er der iværksat tre civile sager, hvori de respektive modparter endnu ikke kan få status som modpart i sagerne, eftersom det ikke er muligt at forkynde retslige dokumenter for de sagsøgte.
- 9 I det første søgsmål har sagsøgeren »Toplofikatsia Sofia« EAD anlagt sag mod sagsøgte, DP, som er en fysisk person, forbruger og bulgarsk statsborger, med påstand om anerkendelse af en fordring vedrørende termisk energi, der blev leveret til en fast ejendom i Sofia, samt dertil knyttede tjenesteydelser og lovbestemte renter.
- 10 Sagen blev iværksat, efter at det i forbindelse med en betalingspåkravsprocedure ikke var lykkedes at træffe skyldneren DP på de adresser, hvor hun var registreret. Retten bestemte, at der skulle anbringes en meddelelse på indgangsdøren, men dokumenterne blev igen ikke modtaget. Derfor oplyste retten, at der måtte anlægges et søgsmål med påstand om anerkendelse af de fordringer, der var anført i betalingspåbuddet.
- 11 En genpart af stævningen til DP blev bragt til den deri angivne adresse i Sofia, men DP var ikke at træffe på denne adresse. Retten indhentede ex officio oplysning om adressen i folkeregistret og i arbejdsgiverregisteret, som føres af de statslige myndigheder. Det fremgår af disse registre, at DP's faste og aktuelle bopælsadresse er den, der er anført i stævningen, men at DP officielt ikke har arbejdet i Bulgarien siden januar 2013. Retten bestemte, at hun skulle indstævnes på den adresse, hvor hun er registreret, ved anbringelse af en meddelelse [på indgangsdøren]. I oktober 2019 opsøgte den medarbejder ved retten, som forkynder meddelelserne, adressen og noterede, at DP ifølge oplysninger fra en nabo har boet i Frankrig i syv år.
- 12 I den anden (betalingspåkravs-)sag har rekvirenten »ChEZ Elektro Balgaria« AD, et kommunalt forsyningsselskab, nedlagt påstand om udstedelse af et betalingspåbud over for EQ, som er en fysisk person og forbruger, vedrørende manglende betaling af elektricitet, der blev leveret til en fast ejendom i Sofia.
- 13 Retten udstedte et betalingspåbud og bestemte, at det skulle forkyndes for skyldneren EQ, for at denne kunne tage stilling til, om han ville gøre indsigelse. Rettens medarbejder opsøgte den adresse, som rekvirenten havde anført, og som stemte overens med skyldnerens faste og aktuelle bopælsadresse. Medarbejderen traf ikke nogen på adressen og anbragte en meddelelse på indgangsdøren. En nabo fortalte ham, at skyldneren havde boet i Tyskland i et år. Det fremgik af den oplysning, som retten indhentede ex officio, at skyldneren ikke har været forsikret i Bulgarien siden januar 2010.

- 14 I den tredje (betalingspåkravs-)sag har sagsøgeren »Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia« EOOD, som er et inkassoselskab, nedlagt påstand om udstedelse af et betalingspåbud over for FR, som er en fysisk person og forbruger, der ikke har tilbagebetalt et lån til et finansielt institut med hjemsted i Sofia.
- 15 Retten udstedte et betalingspåbud og bestemte, at det skulle forkyndes for skyldneren, FR, for at denne kunne tage stilling til, om han ville gøre indsigelse. Rettens medarbejder opsøgte to gange den adresse, som rekvirenten havde anført, og som stemte overens med skyldnerens faste og aktuelle bopælsadresse, og konstaterede, at skyldnerens mor bor på adressen. Hun nægtede at modtage dokumentet på vegne af sin søn og forklarede, at denne havde boet i Tyskland i tre år, men at hun ikke kendte hans nøjagtige adresse. Hun angav to bulgarske mobiltelefonnumre, hvorpå skyldneren kunne kontaktes, men ingen svarede på disse numre.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 16 Den forelæggende ret er i tvivl om, hvorvidt den nationale lovgivning med hensyn til proceduren for søgsmål fastsætter foranstaltninger til forkyndelse, der er forenelige med EU-rettens krav, når adressaten for retslige dokumenter opholder sig i en anden stat. Det skal navnlig afklares, om det ækvivalensprincip vedrørende de processuelle regler, som er fastsat i EU-Domstolens praksis, kræver, at der også findes frem til personernes adresse i udlandet, således som det sker i forbindelse med personer med en registreret adresse i Bulgarien.
- 17 I betalingspåkravsproceduren – som afvikles formelt, og hvor rekvirentens krav ikke er undergivet de bevisbetingelser, der gælder for søgsmål – knytter den nationale lovgivning imidlertid rettens kompetence sammen med skyldnerens sædvanlige opholdssted. Derfor er spørgsmålet om, hvorledes forkyndelsen finder sted i en sådan sag, også af betydning for rettens internationale kompetence.
- 18 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører anvendelsen af princippet om medlemsstaternes processuelle autonomi og de begrænsninger heraf, der er indført i EU-Domstolens praksis. Ifølge Domstolens dom i sag 33-76, Rewe-Zentralfinanz, skal medlemsstaterne anvende deres procesregler i henhold til national ret tilsvarende på rettigheder i medfør af den nationale lovgivning og rettigheder, som EU-retten afføder.
- 19 Artikel 18 TEUF, som forbyder forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, har også forbindelse til spørgsmålet om opsporing af adressen på en bestemt adressat for retslige dokumenter i udlandet. Relevant er ligeledes artikel 20, stk. 2, litra a), TEUF, der hjemler retten til at opholde sig frit på hele Unionens område. Desuden finder forordning nr. 1206/2001 anvendelse, eftersom den civile ret i det foreliggende tilfælde ønsker oplyst, om den skal finde frem til parternes adresse i udlandet.

- 20 Bestemmelsen i artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 finder anvendelse på spørgsmålet om den nationale rets kompetence med henblik på udstedelsen af betalingspåbud over for personer med sædvanligt ophold uden for den stats område, hvor retten er beliggende. I henhold til denne bestemmelse kan personer, der har bopæl på en medlemsstats område, ikke sagsøges ved retterne i en anden medlemsstat, medmindre de regler, der er fastsat i forordningens artikel 7-26, er opfyldt. I henhold til denne forordnings artikel 62, stk. 1, defineres begrebet »bopæl« på grundlag af den nationale lovgivning, der gælder for den ret, hvor sagen er anlagt.
- 21 Ifølge fortolkningen i dommen i sagen Alder, C-325/11, er artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007 til hinder for national lovgivning, som forpligter en EU-borger til at udpege en befuldmægtiget, for hvem forkyndelse kan ske, i den stat, hvor den domstol, ved hvilken den pågældende er part i en sag, er beliggende. I henhold til denne forordnings artikel 1, stk. 2, finder sidstnævnte bestemmelse ikke anvendelse på personer med ukendt adresse.

Forbindelse med EU-retten og behovet for en fortolkning

- 22 Indledningsvis konstateres det, at der er tale om civile sager med et grænseoverskridende element, eftersom en af parterne sandsynligvis opholder sig i udlandet. Med hensyn til sagernes genstand – betalingsforpligtelser vedrørende varer og ydelser leveret i Bulgarien – skal de bulgarske retter anses for kompetente i henhold til de almindelige regler i forordning nr. 1215/2012, uanset om de sagsøgte har bopæl i Bulgarien.
- 23 I den første sag skal retten – på grundlag af de ovenfor beskrevne faktiske omstændigheder i forbindelse med forkyndelsen af dokumenter for sagsøgte – behandle søgsmålet, hvorved den har spurgt sagsøgeren, om denne ved, at sagsøgte er registreret på en [anden] adresse, som er sagsøgeren bekendt. Sagsøgeren vil højst sandsynligt svare, at denne ikke er bekendt med en sådan adresse, hvorved der skal tages hensyn til, at der også i stævningen kun er anført den ene registrerede adresse på sagsøgte. I så fald vil retten være forpligtet til at offentliggøre en bekendtgørelse i »Darzhaven vestnik« [det bulgarske lovtidende], og, såfremt sagsøgte ikke reagerer (hvilket ligeledes er sandsynligt, eftersom hun ikke opholder sig i Bulgarien og ikke har mulighed for at læse denne stats officielle publikation i den trykte udgave), og til at udpege en særlig befuldmægtiget for sagsøgte.
- 24 Derved vil sagsøgte blive frataget muligheden for at deltage i sagen, såfremt det reelt forholder sig således, at hun bor i udlandet – i en anden medlemsstat. Såfremt dette ikke er tilfældet og sagsøgte opholder sig på en anden adresse i Bulgarien, har retten mulighed for også at foretage yderligere undersøgelser via folkeregistret eller via arbejdsgiveren. Efter den nationale lovgivning er der ikke mulighed for at angive den aktuelle adresse i udlandet og i overensstemmelse hermed kan sagsøgte i den foreliggende sag ikke angive sin adresse i udlandet.

- 25 Dermed skaber den nationale lovgivning ulige betingelser for de personer, der midlertidigt bor på en anden adresse i Bulgarien, og personer, der opholder sig på en anden adresse i udlandet. Samtidig skal de bulgarske statsborgere altid opsøges på deres registrerede adresse i Bulgarien, når der indledes en retssag mod dem. Derved bliver personer, der har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed i medfør af artikel 20, stk. 2, litra a), AEUV, behandlet forskelligt med hensyn til deres ret til at deltage i en retssag [som er garanteret i medfør af artikel 47, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder].
- 26 Spørgsmålet er, om denne forskellige behandling er begrundet henset til de kriterier, som EU-Domstolen (om end på en anden baggrund) fastsatte i præmis 58 i kendelsen i sagen Alta Realitat, C-384/14, hvorefter der skal ske en indbyrdes afvejning af den effektive udveksling af dokumenter i grænseoverskridende sager og beskyttelsen af modtagerens processuelle rettigheder (et princip, der også er fastsat i præmis 41 i dommen i sagen Alpha Bank Cyprus, C-519/13). Såfremt en indstævning af en borger uden registreret adresse i udlandet og uden mulighed for, at borgeren angiver en sådan konkret adresse, er i strid med EU-retten, skal der også tages stilling til spørgsmålet om, hvorvidt den nationale ret i så fald må rekvirere oplysninger om den sagsøgte adresseregistrering fra dennes bopælsstat – Den Franske Republik. Med henblik herpå kan retten gøre brug af et andet EU-retligt instrument, nemlig muligheden for at anmode retsinstanser i andre EU-stater om at optage bevis i henhold til forordning nr. 1206/2001. Denne fremgangsmåde kan imidlertid udelukkende anvendes, når det lægges til grund, at den nationale ret på grundlag af EU-retten henset til de foranstaltninger, der er hjemlet i den nationale lovgivning, har en forpligtelse til også at fastslå parternes adresser i andre medlemsstater.
- 27 I de to betalingspåkravsprocedurer, hvori der allerede er vedtaget endelige retsakter – der er blevet udstedt betalingspåbud inden for rammerne af de formelle procedurer, men det skal undersøges, om disse retsakter kan få retskraft – er det ifølge den forelæggende rets oplysninger muligt, at de omhandlede retsakter er blevet udstedt, selv om der ikke foreligger international kompetence hertil.
- 28 I henhold til artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1215/201[2] kan en ret i en medlemsstat ikke afsige dom over en person, der har bopæl på en anden medlemsstats område, medmindre betingelserne i forordningen er opfyldt. Begrebet »bopæl« defineres på grundlag af lovgivningen i hver enkelt stat.
- 29 Den bulgarske lovgiver har ikke udtrykkeligt defineret eller henvist til, hvilket retsbegreb i den nationale lovgivning der generelt skal fortolkes som svarende til begrebet »bopæl«. Ifølge retspraksis ved Varhoven kasatsionen sad (øverste kassationsdomstol, Bulgarien, herefter »VKS«) kan der i denne forbindelse ikke være tale om den faste bopælsadresse, eftersom denne adresse kun kan være på Bulgariens område.
- 30 Følgelig defineres kategorien »bopæl« efter bulgarsk ret ud fra to kriterier – den aktuelle registrerede adresse eller det sædvanlige opholdssted. For så vidt angår

betalingspåkravsproceduren forbyder lovgiver imidlertid kategorisk, at der udstedes et betalingspåbud, såfremt personen, over for hvem et sådant skal udstedes, har sit sædvanlige opholdssted på en anden stats område end Bulgariens.

- 31 Ved fortolkningsafgørelse 4/2013 har VKS derimod pålagt de nationale retter at anvende denne regel restriktivt, eftersom der ikke optages beviser i betalingspåkravsproceduren og det lægges til grund, at den nationale ret under proceduren ikke kan undersøge, om den lovbestemte betingelse om, at skyldneren skal have sit sædvanlige opholdssted i Bulgarien, er opfyldt. Derfor skal retten udstede et betalingspåbud, og såfremt der ikke gøres indsigelse mod dette (hvorved der ikke kræves en begrundelse) og det pågældende påbud forkyndes for en person med modtagerens registrerede adresse, får betalingspåbuddet retskraft. På grundlag af det retskraftige betalingspåbud kan der iværksættes en fuldbyrdelsesprocedure, og der kan gøres udlæg i skyldnerens aktiver, selv om denne har sit faste opholdssted uden for Bulgarien.
- 32 Samtidig tager retten ifølge den nævnte fortolkningsafgørelse ikke stilling til spørgsmålet om, hvorvidt den registrerede aktuelle adresse i en anden stat bør foranledige den nationale ret til at antage, at det sædvanlige opholdssted ligger i den pågældende stat.
- 33 Selv om den nationale retspraksis giver adgang til beskyttelse mod et betalingspåbud, der er udstedt over for en skyldner med sædvanligt opholdssted i en anden stat, idet der kan gøres indsigelse ved appeldomstolen, er denne beskyttelse ikke effektiv. Dette skyldes, at indsigelsen ved appeldomstolen ikke indebærer, at den iværksatte tvangsfuldbyrdelse indstilles midlertidigt. Skyldneren kan kun begære den indstillet, såfremt vedkommende stiller en sikkerhed.
- 34 Den forelæggende ret nærer alvorlig tvivl med hensyn til, om denne fortolkning berøver reglen i artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 vedrørende begrebet »bopæl« dens [effektive] virkning. På denne baggrund opstår spørgsmålet, om VKS' fortolkning af fremgangsmåden for, hvorledes retten under betalingspåkravsproceduren foretager undersøgelser vedrørende skyldnerens sædvanlige opholdssted, dvs. uden at efterprøve denne og uden at støtte sig på de oplysninger, der er blevet indhentet fra de medarbejdere ved retten, der har haft til opgave at forkynde meddelelserne, er forenelig med EU-retten. Der hersker navnlig tvivl om, hvorvidt princippet om adgang til effektive foranstaltninger med henblik på beskyttelse af rettigheder, der følger af EU-retten, således som det blev fastsat i dommen i sagen Rewe-Zentralfinanz, 33-76, er overholdt.
- 35 Den forelæggende ret anmoder også om en vurdering af et tilfælde, hvor skyldnerens sædvanlige opholdssted ikke er blevet fastslået med sikkerhed, men der er mistanke om, at den pågældende ikke opholder sig i Bulgarien.

Den forelæggende rets overvejelser

- 36 Med det første spørgsmål anmoder den forelæggende ret Domstolen om at vurdere, om det princip om effektiv retsbeskyttelse i den nationale retssag, der blev fastsat i dommen i sagen Rewe-Zentralfinanz, 33-76, eventuelt under visse betingelser skal udvides. Ifølge denne dom og Domstolens faste praksis forpligter princippet om procesautonomi medlemsstaterne til at udpege retter og fastsætte procesregler, som effektivt og ensartet (med hensyn til de rettigheder, der følger af den nationale lovgivning) beskytter de rettigheder, der følger af EU-retten.
- 37 I det foreliggende tilfælde fremgår det, at en rettighed af national karakter, nærmere betegnet rettens forpligtelse til at søge efter sagsøgtets registrerede adresse, ikke anvendes tilsvarende på de borgere, der opholder sig i en anden EU-medlemsstat. For så vidt angår disse borgere står det ikke klart, om retten er forpligtet til at indhente dokumentation for adressen, såfremt der i sagen foreligger tilstrækkelige oplysninger om, i hvilken medlemsstat de pågældende borgere opholder sig. Samtidig udelukkes det udtrykkeligt i artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 1393/2007, dvs. forordningen om forkyndelse af dokumenter, at denne kan anvendes på personer med ukendt adresse.
- 38 Under disse omstændigheder er metoderne til sikring af, at bulgarske statsborgere, der bor i en anden stat, kan deltage i civile sager ved de bulgarske domstole, yderst ineffektive. I praksis afhænger de af sagsøgerens redelighed med hensyn til, om denne angiver disse borgeres adresse i den anden stat.
- 39 Der skal herved tages hensyn til, at denne situation til dels også skyldes bestemmelserne vedrørende registrering af en adresse i Bulgarien. Den bulgarske lov om registrering af borgerne tillader ikke registrering af en konkret adresse på en bulgarsk statsborger i udlandet. Når det kun er bopælsstaten, der registreres, kan denne registrering således heller ikke anvendes til forkyndelse af meddelelser for modtageren. Denne omstændighed er efter den forelæggende rets opfattelse af væsentlig betydning for spørgsmålet om, hvorvidt den nationale ret er forpligtet til at finde frem til adresserne på bulgarske statsborgere i andre medlemsstater.
- 40 Den forelæggende ret kan ikke foreslå noget konkret svar på det første spørgsmål med hensyn til kriteriet for en afvejning af en hurtig forkyndelse og beskyttelsen af parternes processuelle rettigheder. På den ene side er lokaliseringen af en person i andre stater en procedure, som forsinker retssagen, som i sidste ende føres mod bulgarske statsborgere med visse forpligtelser over for deres hjemland, herunder også forpligtelsen til at lade deres adresse registrere og udpege en kontaktperson for de statslige myndigheder. På den anden side lettes denne forpligtelse væsentligt i EU-retten (jf. præmis 39-41 i dommen i sagen Alder, C-325/11). Det er også korrekt, at de sagsøgte i de sager, som den forelæggende ret har udsat, ikke har ladet registrere, at de bor uden for den stat, hvor de har statsborgerskab, men selv om de havde opfyldt denne forpligtelse, ville det ikke gøre det muligt klart at fastslå deres adresse.

- 41 For så vidt angår den anden gruppe af spørgsmål – henholdsvis fremgangsmåden til bestemmelse af et sædvanligt opholdssted i betalingspåkravsproceduren – skal de nationale myndigheder efter den forelæggende rets opfattelse sikre en effektiv anvendelse af EU-retten. I henhold hertil er det et krav, at der ikke afsiges dom over personer med bopæl i en EU-medlemsstat i de andre stater. Med henblik på at sikre opfyldelsen af denne målsætning i betalingspåkravsproceduren har den nationale lovgiver forbudt, at der udstedes betalingspåbud over for personer med sædvanligt opholdssted uden for Bulgarien.
- 42 I retspraksis er denne forpligtelse dog blevet begrænset, idet det kræves af en ret, at en negativ omstændighed – at borgeren ikke har noget sædvanligt opholdssted i Bulgarien – skal fastslås, nærmere betegnet i en procedure, der principielt er af ensidig karakter, og hvori der ikke optages beviser. I denne forbindelse har VKS forbudt retterne at støtte sig på indirekte og ufuldstændige beviser, såsom oplysninger fra naboer eller slægtninge om, at skyldneren bor i udlandet.

Ifølge den forelæggende rets oplysninger skal det udstedte betalingspåbud ophæves af den domstol, der har udstedt det, hvis der er mistanke om, at skyldneren i betalingspåkravsproceduren ikke har noget sædvanligt opholdssted i Bulgarien.